

Ганна Радько
Тетяна Ніколашина

ДИВОСВІТ ОЛЬГИ ДМИТРІВНИ БОНДАРЕВСЬКОЇ

Розмисли з нагоди ювілею

*Немає щасливішої долі,
Коли Людина з твоїх рук, Учителю,
Іде у світ, – на краплю світ людніє.*

Іван Драч

На думку Ольги Дмитрівни Бондаревської щастя вимірюється не грошима, не кількістю прожитих років, а тим, що дав ти людям, яку пам'ять по собі залишаєш: “Якщо є хоч краплиночка моєї душі в моїх вихованцях, учнях, тоді я безмірно щаслива, і щасливішої людини від мене немає на земній кулі”.

А Ольгу Дмитрівну пам'ятає, скажемо без перебільшення, не одна тисяча вчителів-словесників в Україні, Казахстані, Узбекистані. Про неї знають передовсім ті, хто навчався на філологічному факультеті Полтавського педагогічного інституту в проміжку від 1966-го по 1999 рік.

Тридцять три роки достойно пропрацювала вона у вищій школі, двадцять один із них очолювала філологічний факультет, який готував учителів і для республік СРСР. Правда, що для історії тридцять три роки? Мить. Але для життя людського – уже ціла епоха!

У 95-літній історії Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка діяльність кандидата філологічних наук, доцента кафедри української мови, декана філологічного факультету, пізніше – декана факультету української філології, відмінника народної освіти України, Казахстану, СРСР, кавалера ордена “Знак Пошани”, ветерана праці Ольги Дмитрівни Бондаревської виписано окремо. І це не випадково, бо її успіхи (колишньої сироти з маленького села) – результат великої праці, значних зусиль.

Не прагнучи когось із міськихобрази,

ти, скажемо, що сільські діти все-таки більш справжні, чесні, відкриті, більш працьовиті (можливо, що нині й не так: страшне нищення сільського господаря утворило пустку на землі і в душах людей). Лихі 30-ті роки минулого століття – це пік війни більшовицької Росії з Україною. Репресії, розкуркулення, голод 1932–1933 років – такий шлях українського села до колективізації, а по суті покріпачення. І саме народження дітей українськими матерями (у такому знедоленому краї!) – це вже утвердження життя в умовах небуття.

10 лютого 1936 року в селі Корсунівка на Лохвиччині Полтавської області в родині сільського вчителя Дмитра Григоровича й Тетяни Омелянівни Пономаренків народилася дівчинка. Уже через три роки вона втратила лютого татка. А тоді нове лихо – фашизм, окупація...

Діти війни – це особлива категорія людей. Вони зазнали і голоду, і холоду, й поневірянь; рано подорослішали, а найголовніше – навчилися розрізняти в людях добро і зло, цінувати на тлі загального лиха людяність, щирість, милосердя.

...І сьогодні школа, у яку ходила Оля Пономаренко, діє. Щоосені наповнюється голосами дітей, буденними робочими клопотами й високими сподіваннями вчителів, але багато про що – мовчить. А могла б розказати, як голодні й блаженко вбрані діти спрагло рвалися до знань. Босими – з квітня по листопад – тупцями до храму науки. Злиденне

*Ольга Дмитрівна Бондаревська,
кандидат філологічних наук, доцент, декан
філологічного факультету ПДП
імені В. Г. Короленка (1975–1996)*

*Будинок Корсунівської семирічки.
Сучасне фото*

життя змушувало вчитися, щоб “вибитися в люди”, досягнути чогось більшого.

Після закінчення Корсунівської семирічки пішла 14-річна дівчинка до Лохвицького педагогічного училища, аби продовжити справу тата. “Пішла” – це в прямому розумінні, бо протягом чотирьох років (1950–1954) додала 25-кілометровий шлях щосуботи – додому, щонеділі – у Лохвицю на заняття. І якщо зараз студенти їздять на вихідні додому відпочити, розважитися, то післявоєнне покоління їхніх колег добивалося по “сидір”. Брала Оля в рогазаний кошик кілька картоплин, глечик ряжанки, хлібину, щоб якось прогодуватися тиждень. Про м'ясо, сало мова не йшла – його не було ні в кого. Канікул (у повному розумінні цього слова) тодішні студенти також не мали, тож мусила майбутня

вчителька влітку працювати в колгоспі, щоб привезти в училище довідку про вироблені 30 трудовнів.

Після закінчення педагогічного училища працювала в Новосанжарському та Паськівському (Полтавського району) дитячих будинках для дітей-сиріт. На такий Олин ви-

Закінчення Корсунівської школи. 1950 р. (другий ряд – третя зліва)

бір вплинув один випадок із часу практики в селі Яхники. Хлопчик-сирота запитав молоду практикантку:

- А у Вас є батьки?
- Є мама.
- Мабуть, тільки в мене нікого нема.

Його прізвище було “Київський”. А сиріт тоді привозили звідусіль і прізвище давали за місцем, де знайшли дитину, або ж – найчастіше просто Найдьонов. 18-річна дівчина стала для багатьох вихованців Паськівського дитячого будинку рідною людиною. Робота в ньому викликала ще більше бажання вчитися.

1957 року Ольга Пономаренко подала документи до Полтавського педагогічного інституту і, витримавши вступні іспити, стала студенткою історико-філологічного факультету. “В інституті, – згадує Ольга Дмитрівна, життя вирувало. Кабінети, читальний зал працювали до 22 години, вільних місць не було. Щоб прочитати і опра-

На другому курсі Лохвицького педучилища (у першому ряду – четверта зліва)

*Дитячий будинок. Паськівка Полтавського району. 1956 р.
(у центрі – поряд із директором, справа)*

цювати рекомендовану викладачем літературу, займали чергу. Бажання вчитися було величезне”.

Талановита від природи дівчина швидко влилася в інститутський студентський колектив. Гуртожитська кімната № 13 (нині навчальна аудиторія психолого-педагогічного факультету) “приютила” тоді 13 молодих, красивих дівчат. Незважаючи на “густоту населення”, жили дружно і весело. Навчалася легко, із задоволенням, допомагав набутий, хоч і не надто великий досвід. А у вихідний день (він був один неділя) зі студентами працювала на очищенні Полтави від розвалин: вносили каміння з теперішнього палацу дитячої творчості, кінотеатру “Колос”, вулиці Монастирської, яка найдовше лежала в руїнах.

Виснажлива фізична праця не перешкоджала потягу до задушевної пісні. Оля, маючи красивий голос (альт), бездоганний слух, співала вечорами в жіночому хоровому ансамблі. Цей талант до пісні в них – родинний. А педагог і співачка в одній особі – племінниця Ольга П'ятницька – то особлива гордість!

Активність у громадському житті інституту, відкритість, чесність були помічені студентами і викладачами, і при обранні голови сту-

дентського профкому інституту вибір упав на неї. Робота закипіла. Студентське життя було на самообслуговуванні: прибирали аудиторії, коридори, висаджували клумби. Бажання зробити життя кращим і красивішим було таким великим! (Воно не зникало ніколи, і сьогодні

З подругами. Мешканки кімнати № 13 студентського гуртожитку (у першому ряду – справа)

так само керує її діями). Тому 1959 року виступила на сторінках обласної газети “Зоря Полтавщини” з пропозицією зробити Лису гору (схили від будівельного інституту (нині технічний університет) до річки Ворскли) парком. “Бо гора ця, розповідає Ольга Дмитрівна, і справді була лисою світилася гли-

Жіночий хоровий ансамбль "Жінхоранс"

ною, а насаджень не було". Секретар обкому партії М. К. Кириченко підтримав, і комсомол узявся за роботу. Кожен студент Полтави працював 4 дні на висадженні дерев для майбутнього парку.

О. П. Руденко й О. Д. Бондаревська

Ось як згадує ті часи колега Ольги Дмитрівни, багаторічний декан фізико-математичного факультету (1978–2003), доктор фізико-математичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки, академік Академії наук вищої освіти України Олександр Пантелеймонович Руденко: "Знайомство з Ольгою Пономаренко відбулося 1958 року, коли мешканці єдиного в інституті гуртожитку обрали її старостою. Уже в студентські роки Ольга проявила вміння керувати великим колективом, оскільки в гуртожитку проживало більше 750 студентів історико-філологічного, природничого та фізико-математичного факультетів. Студентська рада під керівництвом старости працювала чітко і злагоджено.

Студенти на той час були надзвичайно енергійними та наполегливими, робили все самостійно. До речі, це наше покоління висаджувало дерева в Дендропарку, заклало парк Комсомольський. Ми висадили алею берізок по вул. М. Остроградського, яка створює сьогодні приємний затінок уже в аудиторіях нового навчального корпусу. Донині пам'ятаю традиційні суботні вечори відпочинку, на які "зліталися" студенти інших інститутів, а також курсанти військових училищ... .

Наше знайомство згодом переросло в довготривалу дружбу деканів двох найбільших факультетів – філологічного та фізико-математичного".

Саме студент фізико-математичного факультету (теж студентський активіст, заступник секретаря комітету комсомолу) Петро Бондаревський стане в майбутньому чоловіком Ольги Пономаренко. Уже майже 50 років трепетно бережуть вони свою студентську закоханість у життя і один в одного. Радіють успіхам сина Сергія Петровича. Особлива їх гордість онук Петро.

Після закінчення інституту (1962), одержавши диплом учителя української мови, літератури та історії, Ольга Дмитрівна працює педагогом-словесником у Полтавській школі-інтернаті № 2. Контингент її вихованців був специфічним, українська мова і література не завжди знаходили відгук у душах учнів. "Готуючись до уроків, бачила очі Васи Сидорова, які завжди горіли жадобою знань, – ділиться спогадом Ольга Дмитрівна. – Цей Вася Сидоров згодом стане кандидатом наук".

Педагогічний пошук, наполегливість, ентузіазм молодої вчительки були заслужено відзначені, адже і працею, і талантом вона вже цілком доросла до справжніх майстрів педагогічної справи, для яких виховання і навчання дітей є покликанням, змістом життя. Невипадково 1966 року була запрошена асистентом на інститутську кафедру української мови. Пропозицію працювати в Полтавському державному педагогічному інституті сприйняла "як дарунок від Бога".

Звідтоді – й до 1999 року – життя Ольги Дмитрівни Бондаревської пов'язалося з філологічним факультетом рідного для неї вишу. Із великою вдячністю згадує сьогодні своїх учителів професорів П. С. Дудика, Ф. М. Неборячка, доцентів П. К. Загайка, П. К. Падалку, Г. П. Денисовець, М. В. Семиволоса, ректора Полтавського педінституту 1975–1990 років, доктора філософських наук, професора, дійсного члена АПН України І. А. Зязюна, якому інститут завдячує справжнім творчим підне-сенням. “Без них, без їхньої допомоги і підтримки не було б становлення мене як педагога, науковця”, – зауважує О. Д. Бондаревська.

З неабиякою теплотою і глибокою повагою озивається колишній ректор І. А. Зязюн до свого декана в ці ювілейні дні: “Дорога Ольго Дмитрівно! Я щиро і сердечно вітаю Вас із ювілеєм. Якби це був Новий рік, то я, зайшовши до Вас, сказав би: “Вітаю Вас, дорога Ольго Дмитрівно, сію-засіваю, з новим Днем

О. Д. Бондаревська й І. А. Зязюн.
На 95-річному ювілеї університету 26.11.2009 р.

народження вітаю! Щоб Ви дружили і любилися! Житом-пшеницею і всякою пашницею. Щоб Ваша доля і далі в цьому складному світі набувала нових окреслень у справі Вашого добротворення і взагалі Вашої материнсько-батьківської природи, яка давала можливість усім, хто був біля Вас, почуватись людиною, відданою своїй справі, яка завжди досягала успіху. Щоб надалі було так тепло і затишно в цьому світі, як Ви цього хочете. Словом, дорога Ольго Дмитрівно, з ювілеєм Вас!”

А на початку трудового шляху найбільшим науковим зацікавленням молодого викладача стала грамати́ка, тож і предметом свого дослідження Ольга Дмитрівна обрала майже не з'ясовану на той час лінгвістичну проблему синтаксичної однорідності. 1973

Приймають державний іспит (зліва направо):
Л. О. Сологуб, М. І. Степаненко та О. Д. Бондаревська

року в Інституті мовознавства імені О. О. Потебні вона захищає кандидатську дисертацію на тему “Синтаксична однорідність в українській мові”. Її науковим керівником був відомий у лінгвістичному світі вчений Арнольд Панасович Грищенко. Свої наукові напрацювання активно висвітлює в ґрунтовних наукових публікаціях – статтях у фахових виданнях, збірниках і посібниках. Ось окремі з них: “Про деякі особливості оформлення синтаксично однорідного ряду в усному мовленні” (1970), “Синтаксична роль узагальнюючих слів у реченнях з однорідними членами” (1975), “Однорідні й неоднорідні прикладки” (1981), “Однорідні члени як синтаксичний компонент ускладнення структури простого речення” (1993), “До питання про граматичні способи вираження однорідності” (1992) та багато інших. Ці наукові пошуки могли привести і до написання докторської дисертації, як того бажали її наукові керівники, але мусила в непростий час нашої історії дбати про збереження й розбудову української філології в ПДПі, всіма силами намагатися піднести престиж професії вчителя української мови і літератури. Тож надалі свою науково-педагогічну роботу Ольга Дмитрівна успішно поєднує з величезною організаторською діяльністю, обійнявши 1975 року посаду декана філологічного факультету ПДПі імені В. Г. Короленка і в буквальному розумінні “присвятивши” себе цій справі.

Сьогодні ми, її учні, подорослівавши, розуміємо, як нелегко бути жінці-керівникові в чоловічому світі. Бо в неї, крім роботи, є ще дім, сім'я, котра потребує уваги, любові. А робота, як ревнива суперниця, вимагає цілковитої їй приналежності. І які ж тут потрібні розуміння, довіра й підтримка з боку чоловіка! А коли і він – керівник, то як?.. Ользі Дмитрівні вдалося віднайти формулу життєвої

рівноваги і при чіткій організації свого робочого дня залишатися завжди привабливою жінкою.

Багатьом її студентам і колегам imponували надзвичайно високий професіоналізм, гострий розум, сильний і волелюбний характер, любов до рідної землі, рідного слова, пісні, які сформувалися ще в рідній Корсунівці, серед милої природи і гарних, працьовитих

рилося вже два – української та російської філології, О. Д. Бондаревська ще сім років (до 1996-го.) очолювала факультет української філології.

Діяльність доньки сільського вчителя, фахівця з граматики української мови, людини обов'язку, чудового організатора високо оцінена. Вона удостоєна звання “Відмінник народної освіти України”, “Відмінник народ-

*На святкуванні ювілею в ПНПУ імені В. Г. Короленка. 15.02.2011 р.:
О. Д. Бондаревська з учнями, колегами, послідовниками, студентською молоддю*

людей. Мабуть, генетично ввібрала в себе нищені більшовизмом (а вони ж таки проростають з обрубаного кореня!) моральні й духовні засади українського народу, носіями яких були українські селяни й інтелігенція – сила української нації.

Глибоке вболівання і, зрештою, жадання справедливості покликала О. Д. Бондаревську 5 вересня 1988 року на засіданні вченої ради Полтавського педагогічного інституту рішуче заявити: “На раді факультету ми вирішили звернутися до Міністерства освіти УРСР з проханням ліквідувати нерівноправність учителів української і російської мови (російську мову вивчають у підгрупах). На українське відділення філологічного факультету йдуть ті, хто має дуже слабку підготовку й загальний розвиток”. Цей сміливий крок декана можна розцінити як першу ластівку національного оновлення в Україні, що розпочиналося з “реабілітації” мови.

Після значної реорганізації рідного факультету, коли 1989 року на його базі утво-

ної освіти Казахстану”, “Відмінник народної освіти СРСР”, нагороджена орденом “Знак Пошани”, Почесною Грамотою Президії Верховної Ради України.

Ця тендітна жінка, турботлива і вимоглива, створила в інституті справжню родину філологів-одномудців, представники якої досягли значних наукових висот і зараз сприяють розвиткові університету. З-поміж них особлива гордість Ольги Дмитрівни – доктор філологічних наук, заслужений діяч науки і техніки України, академік Академії наук вищої освіти України, ректор Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка Микола Іванович Степаненко, кандидати філологічних наук, доценти Наталія Казирод (нині покійна), Ганна Радько, Тетяна Ніколашина, Віра Мелешко, Світлана Семенко, Віта Сарапин, Наталія Зінченко, Ніна Степаненко, Ірина Павлова, кандидат педагогічних наук, доцент Любов Сологуб, старші викладачі Ніна Лебідь, Галина Білик, Оксана Зелік.

“Небагато в цьому світі достойників, які, пройшовши життєвими дорогами, сягнувши висот, оглянувшись назад, скажуть: “Я просто йшов. Нема зерна неправди за собою”. Це воістину про Ольгу Дмитрівну Бондаревську. Пройдено шлях (попереду ще більший), але шлях праведний, шлях чесний, увінчаний успіхами, шлях, який дається нелегко (нікому в цьому житті не буває завжди легко), але Ольга Дмитрівна зуміла пройти сама і провести за собою багатотисячну армію філологів.

Полтавському педагогічному університетові незабаром – 100 років! У нього багато кер-маничів, у нього сонмище світлих постаей. Але чи не найсвітлішою в історії нашого університету є постать Ольги Дмитрівни Бондаревської, моєї вчительки, мого наставника, гарної людини, вдумливого науковця, премудрого керівника. Справжній педагог усе життя зернина за зерниною передає свої знання іншим. З-під її рук полетіли у світи сотні і сотні тих, хто сьогодні несе українське слово, хто оберігає його, хто дає йому дорогу. І всі подумки дякують колишньому вчителю, який, не шкодуючи своїх сил, віддав себе сповна тій справі, якій мав служити на цій землі. Я горджуся тим, що я тримаю з Вами зв'язки. Я дякую Вам за ту велику науку, яку Ви послали у світ багатьом і мені зосібно!..

Найбільше вражає в цій людині чіпка пам'ять, оригінальне мислення, неповторне мовлення, самобутній характер, а над усім цим вивищується доброта. Гармонійно поєдналася вимогливість до своїх вихованців і велике піклування про них. Я від когорти всього колективу Полтавського національного педагогічного університету, хто знав Ольгу Дмитрівну, хто спілкувався з нею, хто знає вже її сьогодні за працями, хто знає з розповідей про неї, віншую її з цим невеличким ювілеєм. Це зовсім іще небагато, попереду хай буде довга-предовга і світла-пресвітла дорога. Ви, Ольго Дмитрівно, живіть довго, живіть творчо, живіть красиво! Ви справді Божа людина з Божою іскрою, з Божою позначкою, то нехай у Вас буде славетний Божий промисел на майбуття!” – таку промову виголосив професор **Микола Степаненко**, ректор ПНПУ на урочистостях з нагоди ювілею свого (і багатьох із нас) Учителя.

Сьогодні Ольга Дмитрівна перебуває на пенсії, однак її не полишає бажання робити цей світ прекраснішим. Любов до своїх чоловіка, сина й онука виповідає узорами на вишиванках. Разом із чоловіком вирощує квіти і все, чого душа забажає, а Петро Карпович

неодмінно фіксує це на фотографії. Перебуваючи в колі родини Бондаревських або на ширшому зібранні їхніх родичів (а нагоди трапляються), коли лунає щира українська пісня, мрійлива і широка чи швидка й жартівлива, хочеться повторити-проспівати вслід за нашим геніальним земляком – великим українцем І. П. Котляревським:

*Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.*

На святкуванні 75-літнього ювілею О. Д. Бондаревської, яке відбулося 15 лютого 2011 року на факультеті філології та журналістики ПНПУ, зібралися її учні, нині відомі люди в області й Україні, колишні колеги, керівники факультету та університету, викладачі, студенти.

Ювілярка говорила: “Перебуваючи в цих стінах, я відчуваю хвилювання. Тридцять три роки працювала тут, разом із педагогічним колективом “випускали” вчителів-філологів... Проймає жаль і біль аж до сліз. Жаль за тим, що роки вже пройшли, і ти не можеш так, як усі, трудитися. Біль за тим, що не все так, може, відбулося, як хотілося...”

А колишні учні – їй низько вклонялися своїм удячним словом і серцем.

Тетяна Балагура, *герой України, кавалер Ордена Держави, відмінник освіти України, лауреат Всеукраїнського конкурсу учителів, лауреат обласної літературної премії імені І. П. Котляревського, учитель української мови та літератури Полтавського міського багатопрофільного ліцею № 1 імені І. П. Котляревського*: “Є люди-зірки, які осяють шлях тим, хто йде під їхнім світлом, є люди-квіти, які дарують свій аромат тим, хто йде поруч. Є люди-світочі, які осяють той шлях, який тобі даний у житті. Саме такою є для мене Ольга Дмитрівна Бондаревська. Я називаю з глибокою повагою й ніжним трепотом її ім'я й ім'я Перта Кузьмича Загайка. Це неперевершені майстри своєї справи, які зуміли стати прикладом для наслідування й могутнім енергетичним стимулом творчого зростання... Талановиті педагоги зуміли не тільки закласти міцні знання, а й силою власного прикладу довести, що професія українського філолога – одна з найкращих”.

Галина Ляшенко (Сиротенко), *учитель української мови і літератури Срібнянської ЗОШ I–III ступенів Чернігівської області*: “Ольго Дмитрівно, пам'ятаю Ваші напутні слова нам, випускникам українського відділення філологічного факультету 1980 року:

Напутнє слово сучасній студентській юні

“У житті буде все: радощі і прикрощі, невдачі і перемоги. Будуть і помилки. Тільки щоб ці помилки були не від бідності, а від щедрості вашої душі. Пам’ятайте: життя – це шанс. Скористайся ним! Життя – це обов’язок. Виконай його! Життя – це краса. Милуйся нею! Життя – це мрія. Здійсни її!” Дякую Вам, Ольго Дмитрівно, за життєву науку. Не забуваю її ніколи”.

Іван Циган, член Національної спілки журналістів України, лауреат літературної премії імені І. П. Котляревського, редактор газети “Решетилівський вісник”: “Я тридцять років тому закінчив інститут, філологічний факультет. І сьогодні дуже схвильований. Приїхав разом із сином, щоб він побачив моїх учителів, мого декана... Хоч у нас і не було журналістської спеціалізації, але фахова підготовка і заняття в літературно-творчому об’єднанні “Заспів” дали мені можливість ось уже тридцять років працювати журналістом, десять років з них – редактором. Щиро дякую Вам за все”.

ВЕЛИЧАЛЬНА МОВІ

*З нагоди ювілею
Ольги Дмитрівни Бондаревської*

*В молодість немає вороття...
Та лечу думками знову й знову
На філфак, де в юнії літа
Українську осягав я мову.*

*Мово рідна! Сонячна, мов день!
Як в тобі уміщено багато...*

*Ти мене в дитинство поведеш,
У тобі почую знову матір...*

*Будеш, мово, вірю, вічно жить,
Піднімає на працю, звать до бою...
Як тобою нам не дорожить:
Будеш ти — то буду й я собою.*

*По життю до тебе я горнусь...
Й на своїм останньому причалі
Всім своїм наставникам вклонюсь,
Що любити мову научали...*

*Іван Циган,
випускник ПДПІ імені В. Г. Короленка 1981 р.*

...Звучало слово, линула пісня.

Звертаючись до присутніх, Ольга Дмитрівна сказала: “Я безмірно вдячна Вам за те, що Ви зробили в мій ювілей мені свято. Воно і плаксиве, бо літа пройшли, разом із тим воно щемливе, бо ние серце за тими прожитими роками, за роботою, за студентською аудиторією, воно і вдячне долі і Богові за прожиті літа...”

Тут намалювали мій словесний портрет, що в мене і крила виростуть, як в ангела. Я далеко не “подарунок”, усе було в нашому житті... Ще не народилася така людина, яка б усім догодила. Одним вона хороша, другим – чимсь не до вподоби. Такою була і я. Єдине, чим я пишаюся, – це тим, що чесно прожила життя, що я кожному можу чесно дивитись у вічі, що я ніде не схибала, що за мене ніхто ніколи не працював...

Шановні студенти! Я вам бажаю одержувати якомога більше знань, умінь і навичок.

Це ваш багаж на все життя. Запам'ятайте, що вчитися потрібно не до старості, а до смерті, бо якщо зупинитися, то відстанете, будете нецікавими людьми, і ніколи не заслужите оплесків, як ті з вас, котрі пішли вперед. Будьте чесними, правдивими, вимогливими і добрими, пам'ятайте тих, хто навчав вас доброму, вкладав у вас частину свого серця. Не розгубіть тієї ширості, теплоти, завжди несіть людям радість. Принесена радість, принесене щастя людині повернеться до вас стократ, і посіяне лихо принесе вам стократне лихо. Тому від лиха відмовляйтеся, а щастя і добро примножуйте! Щоденна праця над собою, сумлінне виконання своїх обов'язків, щирість, чесність, творче ставлення до дорученої справи, вимогливість у першу чергу до себе, а потім до інших – ось запорука успіху...”

Свято закінчилось, а душа все осмислює, думає: у світі багато чого проминального, але є речі, поняття, цінності, над якими час не владний. І є люди, які бережуть і доносять до поколінь прийдешніх цінності найголовніші. Многії літа, Вам, вельмишановна Ольго Дмитрівно! З Роси і Води!

Література

1. Віценья Лідія. З ними хочеться знати більше / Лідія Віценья // Зоря Полтавщини. – 2009. – 2 жовтня.
2. Наш вчитель // Зоря Полтавщини. – 1965. – 21 листопада.
3. Степаненко М. І. Кафедра української мови // Історія факультету філології та журналістики (до 95-ліття) / М. І. Степаненко, З. О. Валюх. – Полтава, 2009. – С. 21–22.
4. Сторінки історії факультету // Історія факультету філології та журналістики (до 95-ліття). – Полтава, 2009. – С. 12.

ПРЕЗЕНТУЄМО НОВЕ ВИДАННЯ

Професор Ніна Тарасевич: біобібліографічний покажчик: до 75-ліття від дня народження / упоряд. Г. О. Кудряшов. – Полтава : ПНПУ імені В. Г. Короленка, 2011. – 140 с. : іл. (Серія “Науковці університету”)

Покажчик, укладений із нагоди 75-ліття від дня народження вченого, містить відомості про життя, педагогічну та творчу діяльність знаного в Україні педагога, одного із зачинателів викладання у вишах колишнього СРСР та незалежної України курсу “Педагогічна майстерність”, авторки численних наукових та методичних праць.

В одному з розділів зібрано спогади та вітальні слова колег, учнів, друзів ювілярки.

Хронологічний та алфавітний покажчик висвітлюють науковий доробок професора Н. М. Тарасевич.

Біобібліографічний покажчик стане в нагоді науково-педагогічним працівникам, фахівцям у галузі педагогічної майстерності та педагогіки, студентам, аспірантам, докторантам, ад'юнктам, учителям, бібліотечним працівникам, а також усім, кого цікавить постать професора Н. М. Тарасевич.

